

Noget andet, som må undre, når man ser ud over området, er, hvorfor det er vigtigt, at der en fast takst på de ting, som skal håndteres af regionerne, fordi det er landsdelsdækkende eller landsdækkende, mens der skal være fri prissætning på det, kommunerne kommer til at drive, selv om mange af de tilbud, kommunerne kommer til at drive, vil være lige så landsdelsdækkende som de andre ting, f.eks. de skoler for autister, der kræver måske 100.000 borgere som underlag. Hvorfor skal der være fri prissætning på det, når der skal være statsregulerede priser på tilbud til blinde? Det er simpelt hen næsten ikke til at begribe, hvordan det kan være en fuldt forsvarlig og sund samarbejdsmodel.

(Kort bemærkning).

Tina Nedergaard (V):

Jamen det er det jo. Vi har bare åbenbart så ganske forskellige erfaringer med kommunerne med hensyn til, hvordan de griber tingene an. Kommunerne samarbejder i vidt omfang i dag, uden at de bliver pålagt det fra centralt hold. Det er jo ikke sådan, at når der er indgået f.eks. et skattesamarbejde i et lokalområde, så er det, fordi man fra Folketingets side har pålagt dem at samarbejde. Nej, så er det, fordi de har fundet ud af, at der sådan set er nogle opgaver, de sagtens kan løse i fællesskab, således også med den vidtgående specialundervisning for de særlige grupper af unge, som har et særligt behov.

Vi anerkender fuldt ud i Venstre, at der er unge mennesker og børn, som har brug for noget, som ligger langt uden for den ordinære folkeskoles tilbud. I dette felt, hvor disse unge mennesker, børn og forældre befinder sig, har vi en stærk tiltro til, at når udviklingsrådene følger op via de årlige redegørelser, vil vi kunne se, at kommunerne løfter den her opgave tilfredsstillende. Hvert år skal kommunerne jo i deres rammeaftaler melde ud om, hvad der er deres forventning og behov.

Jeg har ikke samme skepsis over for modellen som fru Margrethe Vestager.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Uanset hvad man tror eller ikke tror, er problemet jo, at der ikke er nogen model at tro på. Det kan godt være, at kommunerne kan redegøre for, hvad de vil, og det kan godt være, at der er et råd, som i øvrigt forsvinder i 2010, som kan overvåge det, men der er ikke nogen forpligten-

de ramme, inden for hvilken man skal se hinanden i øjnene og sige: Hvis du gør det, så gør jeg det, og jeg sørger for, at den faglige udvikling dér er sådan, at hvis der opstår behov for at undervise den type af børn med netop dette handicap, så står vi til rådighed for hinanden, så vi kan levere den høje kvalitet. Den samarbejdsmodel er der ikke.

Det er kommunerne, der handler på egen hånd med de institutioner, de har fået, pr. en fastsat dato, uanset om de vil have dem eller ej. Så må samarbejdet fungere efter den model, de har fra deres renovationssamarbejde, den model, de har efter deres skattesamarbejde, den model, de har efter deres forbrændingsanlægs-samarbejde, eller hvad det nu kan være. Måske kan vi endda være så heldige, at nogle kommuner, forhåbentlig mange, vil bruge den model, som de har efter samarbejdsmodellen og rammeaftalerne på det sociale område, men der er ingen samarbejdsmodel her.

KL 21.30

(Kort bemærkning).

Tina Nedergaard (V):

Man kan jo altid diskutere, hvor meget der er tro, hvor meget der er opfattelse, og hvor meget der er erfaring.

Jeg anvendte ordet tro, og det vil jeg egentlig godt fastholde, for det er jo således, at når man laver ændringer i et politisk system, så vil det bero på nogle erfaringer, som man kan udmønte i en tro på, at det vil lykkes, fordi man kender aktørerne.

Kommunerne har hidtil bevist inden for den del af den vidtgående specialundervisning, som de har overtaget siden år 2000, at de faktisk magter at løfte en særdeles stor opgave. De har på en lang række områder bevist, at de formår at samarbejde, uden at vi pålægger det centralt.

Derudover vil jeg tilføje, at det godt kan være, at kommunerne ikke er tvunget til at se hinanden i øjnene, men kommunerne er jo tvunget til se forældrene i øjnene, og alene det gør jo, at kommunerne har en fælles interesse i at skabe nogle fælles og gode tilbud, som kan benyttes af børn, unge og voksne med særlige behov.

Men jeg vil gerne konstatere endnu en gang, at det jo ikke er sådan, at vi ønsker at lade noget som helst flyde eller falde ned. Vi ønsker at følge området tæt, hvilket ministeren jo også har tilkendegivet gentagne gange at han også vil gøre.